

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/76/2017
Identifikačné číslo spisu: 2312207835
Dátum vydania rozhodnutia: 30.08.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Pepelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:2312207835.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: ŠPECIAL IZOTEX Pata s. r. o., so sídlom Na Záhumní 1123/6, Pata, IČO: 36 220 850, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Henrich Dušek, s. r. o., so sídlom Staré Grunty 162, Bratislava, IČO: 36 740 951, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Henrich Dušek proti žalovanému: FÚRA, s. r. o., so sídlom SNP 77, Rozhanovce, IČO: 36 211 451, zastúpený Agile & Clever, s. r. o., so sídlom Rázusova 49, Košice, IČO: 47 257 253, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Tomáš Petraško, o zapltenie 1 925,64,-eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 15Cb/38/2012, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, č. k. 21Cob/54/2016-181 z 28. februára 2017, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.
- II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta ako súd prvej inštancie rozsudkom, č. k. 15Cb/38/2012-138 z 19. novembra 2015 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 185,25,-eur spolu s 9%-ným ročným úrokom z omeškania od 14. decembra 2011 do zapltenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (1. výrok); vo zvyšnej časti súd konanie zastavil (2. výrok). Súčasne rozhodol o povinnosti žalovaného nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 115,50,-eur a trovy právneho zastúpenia v sume 210,62,-eur k rukám jeho právneho zástupcu, rovnako do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (3. a 4. výrok).

2. Z odôvodnenia prvoinštančného rozsudku vyplýva, že žalovaná strana sporu, ktorá bola v spore pôvodne v postavení žalobcu si voči pôvodnému žalovanému, v súčasnosti v postavení žalobcu, uplatnila nárok na zapltenie sumy 714,38,-eur s príslušenstvom ako plnenie zo Zmluvy o poskytovaní služieb v oblasti nakladania s odpadmi, ktorú strany sporu uzatvorili dňa 4. septembra 2006. V priebehu konania proti tomuto nároku vzniesla pôvodne žalovaná

strana vzájomný návrh a žiadala, aby jej žalobca uhradil sumu 1 925,64,-eur titulom nároku na náhradu škody, ktorú spôsobil na majetku jeho zmluvného partnera, keď jeho zamestnanec pri plnení povinnosti zo zmluvy poškodil kolektor.

3. Medzi stranami sporu došlo k vzájomnému započítaniu nároku, ktorý si pôvodne uplatňoval pôvodný žalobca, spoločnosť FÚRA, s. r. o. s nárokom zo vzájomného návrhu. Nakoľko podaním zo dňa 16. januára 2013 označená spoločnosť vzala návrh späť, súd prvej inštancie uznesením, č. k. 15Cb/38/2012-81 zo dňa 17. januára 2013 postupom podľa § 96 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) konanie o nároku spoločnosti FÚRA, s. r. o. na zaplatenie 714,38,-eur s príslušenstvom zastavil a ďalej konal len o vzájomnom návrhu vznesenom spoločnosťou ŠPECIAL IZOTEX Pata, s. r. o.

4. Uznesením, č. k. 15Cb/38/2012-87 z 18. apríla 2013 súd prvej inštancie postupom podľa § 92 ods. 1 O. s. p. na základe návrhu spoločnosti FÚRA, s. r. o. pripustil vstup ďalšieho účastníka do konania ako žalovaného v 2/ rade, a to spoločnosti KOMUNÁLNA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group.

5. Rozsudkom, č. k. 15Cb/38/2012-108 zo dňa 7. novembra 2013 súd prvej inštancie o veci rozhodol tak, že spoločnosti FÚRA, s. r. o. ako žalovanému v 1/ rade a spoločnosti KOMUNÁLNA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group ako žalovanému v 2/ rade uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 1 925,64,-eur s príslušenstvom.

6. Na odvolanie žalovaného v 2/ rade odvolací súd uznesením, č. k. 21Cob/128/2014-130 z 31. marca 2015 vyššie označený prvoinstančný rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ O. s. p. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie s tým, aby v ňom odstránil odvolacím súdom vytknuté nedostatky a o veci opäť rozhodol.

7. Po späťvzátí návrhu o zaplatenie 714,38,-eur s príslušenstvom a zastavení konania, predmetom sporu zostal nárok zo vzájomného návrhu o zaplatenie 1 925,64,-eur s príslušenstvom. Z tohto návrhu strana sporu, už v postavení žalobcu, na pojednávaní konanom dňa 19. novembra 2015, vzala návrh späť v časti o zaplatenie 740,39,-eur, preto predmetom sporu zostala suma 1 185,25,-eur s príslušenstvom.

8. Súd prvej inštancie s odkazom na právny názor vyslovený odvolacím súdom, uznesením, č. k. 15Cb/38/2012-132 z 15. mája 2015 vyslovil, že vstup spoločnosti KOMUNÁLNA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group do konania nepripúšťa s poukazom na to, že návrh na vstup tohto účastníka do konania bol podaný žalovanou spoločnosťou po právoplatnosti uznesenia, ktorým bolo zastavené konanie o pôvodnom návrhu, preto nebolo možné takémuto návrhu vyhovieť.

9. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi a zistil skutkový stav, výsledkom ktorého bolo konštatovanie, že za škodu, ktorú si uplatňuje na základe vzájomného návrhu strana v postavení žalobcu, nesie zodpovednosť žalovaný, pretože škoda bola spôsobená jeho zamestnancom, a to v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla na majetku tretej osoby a následky škody odstránil žalobca na vlastné náklady. Žalovaný zodpovednosť za vzniknutú škodu nepopieral. Súd mal preukázané, že ku vzniku škody došlo v súvislosti s konaním zamestnanca žalovaného, ktorý pri cúvaní s motorovým vozidlom nedodrжал bezpečnostné predpisy a spôsobil uplatňovanú škodu. Výšku nákladov žalobca súdu preukázal s tým, že tieto predstavovali náklady na uvedenie poškodených plechov kolektora do pôvodného stavu. Súd prvej inštancie zdôraznil, že nárok na náhradu škody vyplýva z osobitnej prevádzky motorového vozidla a súvisí s pracovnou činnosťou motorového vozidla. Škoda bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla, na ktoré mal žalovaný uzatvorené zmluvné povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom s KOMUNÁLNOU poisťovňou, a. s., Vienna Insurance Group. Následky škody boli odstránené uvedením do pôvodného stavu s tým, že žalobca musel vynaložiť čiastku vo výške 1 925,64,-eur na opravu, ktorú uhradil na základe faktúry č. 52/ST/11 Ing. E., u ktorého si opravu vzniknutej škody objednal a ktorá suma predstavuje vynaložené

náklady na odstránenie následkov škody. Okolnosti vzniku škody mal súd preukázané listinnými dôkazmi a tiež vyhlásením C., zamestnanca žalovaného, ktorý motorové vozidlo riadil, ako i zápisom zo šetrenia mimoriadneho stavu, vyhotoveného spoločnosťou eustream, a. s. K vzájomnému započítaniu pohľadávok súd poukázal na právnu úpravu uvedenú v § 580 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“).

10. Po právoplatnom zastavení konania o pôvodnom návrhu sa stal predmetom sporu vzájomný návrh vo výške 1 185,25,-eur. Z pôvodnej pohľadávky uplatňovanej vo výške 1 925,64,-eur, po započítaní čiastky 714,38,-eur na základe jednostranného prejavu, ktorý nebol stranami namietaný a po tom, ako žalobca zo vzájomného návrhu vzal časť o zaplatenie 740,39,-eur s príslušenstvom späť, v ktorej časti súd konanie podľa § 96 ods. 1 O. s. p. zastavil, súd žalovaného zaviazal k povinnosti uhradiť žalobcovi zostávajúci nárok vzniknutý titulom nároku na náhradu škody podaný pôvodne ako vzájomný návrh.

11. Z hľadiska právneho posúdenia veci súd prvej inštancie vychádzal z právnej úpravy zakotvenej v ust. § 420 ods. 1, 2 OZ, v spojení s § 427 OZ. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

12. Na odvolanie žalovaného proti rozsudku prvoinštančného súdu (v časti o uložení povinnosti zaplatiť žalobcovi 1 185,25,-eur s 9%-ným ročným úrokom z omeškania od 14. decembra 2011 do zaplatenia) Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po prejednaní veci podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“), bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 C. s. p., rozsudkom, č. k. 21Cob/54/2016-181 z 28. februára 2017 prvoinštančný rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil, majúc za to, že súd prvej inštancie sa v dostatočnom rozsahu zaoberal vecou samou, vykonal dostatočné dokazovanie a vec správne právne posúdil. Podľa § 387 ods. 2 C. s. p. sa odvolací súd stotožnil i s odôvodnením rozhodnutia prvoinštančného súdu a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa po vyporiadaní s odvolacími dôvodmi obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

13. Odvolací súd opätovne zdôraznil, že po zastavení konania o návrhu žalobcu, ktorý sa domáhal nároku na zaplatenie sumy 714,38,-eur s príslušenstvom, rozhodnutím, č. k. 15Cb/38/2012-81 zo 17. januára 2013, právoplatným 2. marca 2013, žalobca stratil svoje procesné postavenie a tak nebol subjektom, ktorý by bol oprávnený navrhnuť pristúpenie ďalšieho žalovaného do konania. Žalovaný, v tom čase v postavení žalobcu, mal možnosť sa odvolať, ktoré právo však nevyužil a právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení konania o ním podanom návrhu prestal byť žalobcom, ktorému prislúcha oprávnenie na dispozíciu s návrhom, ako i na určenie žalovaného. Z podania o späťvzátí návrhu, ktoré bolo doručené súdu prvej inštancie e-mailom dňa 16. januára 2013 a doplnené písomne dňa 18. januára 2013 nevyplýva, že by ho strana sporu oprávnená k tomuto úkonu brala späť podmienčne. Zo znenia späťvzatia nevyplýva žiadna podmienka, ktorou by žalovaný, v tom čase žalobca, uvádzal, že návrh berie späť s podmienkou, v prípade nesplnenia ktorej by na návrhu vo veci samej trval. S poukazom na uvedené preto odvolací súd vyhodnotil úkon späťvzatia za vykonaný bezpodmienečne a odvolací dôvod, ktorý označil odvolateľ v doplnenom odvolaní zo 6. júna 2016 a pri uvedení ktorého poukázal na rozhodnutie R 12/1992, vyhodnotil za nedôvodný, nemajúci vplyv na správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Uviedol, že právoplatnosťou uznesenia o zastavení konania o návrhu sa žalobca z dôvodu podaného vzájomného návrhu žalovaným dostal do postavenia žalovaného a pri takomto procesnom postavení nebol oprávnený podávať návrhy na vstup ďalšieho účastníka na strane žalovaného do konania, keď sám bol žalovaným. Odvolací súd poukázal na to, že ustanovenie § 92 ods. 1 O. s. p. síce pracuje s pojmom „účastník“, zahŕňajúci žalobcu i žalovaného, ale možnosť, aby žalovaný označoval okruh účastníkov, proti ktorým má žaloba smerovať, by odporoval zásadám sporového konania a princípom dispozície s návrhom, v dôsledku čoho zodpovednosť za stanovenie okruhu účastníkov na

žalovanej strane je výlučne na žalobcovi, ktorým sa stala spoločnosť ŠPECIAL IZOTEX Pata, s. r. o. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „Najvyšší súd SR“), sp. zn. 1ObdoV/88/2006 odvolací súd zdôraznil, že de lege lata týmto procesným oprávnením žalovaný disponuje, ale ak takýto úkon vykoná, musí byť jeho návrh zamietnutý.

14. Odvolací súd ďalej uviedol, že súd prvej inštancie síce nerozhodol o zamietnutí návrhu na vstup ďalšieho žalovaného do konania, ale ho výrokom nepripustil, čo neznamená, že by pochybil spôsobom, ktorý by mal vplyv na správnosť jeho rozhodnutia. Navyiac, žalovaný bol uznesením o zastavení konania upovedomený o podaní vzájomného návrhu (odsek

3. predmetného uznesenia), preto odvolací dôvod založený na tom, že o podanom vzájomnom návrhu nemal vedomosť neobstoí práve z toho dôvodu, že i na základe tejto skutočnosti, pokiaľ nebola v súlade s jeho poznatkami, mohol podať odvolanie. Žalovaný sa ale v tomto štádiu konania správal pasívne, preto jeho nekonanie nemôže byť hodnotené v neprospech druhej strany sporu.

15. Odvolací súd tiež zdôraznil, že nepripustenie spoločnosti KOMUNÁLNA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group Bratislava do konania súd prvej inštancie odôvodnil práve tým, že takéto právo už žalovanému ako pasívne legitimovanému účastníkovi neprislúcha. Uvedené uznesenie mohol žalovaný napadnúť opravným prostriedkom,

a to napriek tomu, že súd prvej inštancie v poučení uviedol neprípustnosť odvolania s poukazom na § 202 ods. 3 písm. a/ O. s. p., podľa ktorého odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu, ktorým sa upravuje vedenie konania. Pripustenie, resp. nepripustenie ďalšieho účastníka do konania však uznesením, ktorým sa upravuje vedenie konania, nie je. I keď zákon nevymenúva uznesenia, ktorými sa upravuje vedenie konania, všeobecne ide o uznesenia, ktoré nemajú vplyv na rozhodnutie vo veci samej a súd nimi nie je viazaný, čo znamená, že ich možno zmeniť bez toho, aby bolo možné podať odvolanie. Ustanovenie § 202 ods. 3 písm. b/ O. s. p. síce vylúčilo možnosť podať odvolanie proti uzneseniu, ktorým nebol do konania pribratý ďalší účastník podľa § 92 O. s. p., ale týka sa to iba konaní, ktoré mohli začať aj bez návrhu a nie je možné ho rozširovať na inštitút pripustenia ďalšieho účastníka do konania, ako predpokladá

§ 92 ods. 1 O. s. p. Vzhľadom k tomu, že spoločnosť FÚRA, s. r. o. bola v konaní zastúpená advokátom, mohol tento napriek tomu, že poučenie právo na podanie odvolania neposkytovalo, odvolanie podať. S poukazom na uvedené odvolací súd vyhodnotil odvolacie dôvody žalovaného za neopodstatnené.

16. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. a žalobcovi priznal voči žalovanému právo na ich náhradu v celom rozsahu s tým, že o ich výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia podľa § 262 ods. 2 C. s. p.

17. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 9. mája 2017.

18. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný (písomným podaním z 10. júla 2017, súdu prvej inštancie doručeným 12. júla 2017, č. l. 196 - 202), prípustnosť ktorého odôvodnil ustanovením § 420 písm. f/ C. s. p. v spojení

s § 431 ods. 1 C. s. p. (teda že konajúce súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili jeho osobe, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces). Dôvodnosť podaného dovolania žalovaný vzhliadol v nesprávnom právnom posúdení aktívnej legitimácie účastníka konania na podanie návrhu na vstup ďalšieho účastníka do konania.

19. Žalovaný v dovolaní uviedol, že v čase škodovej udalosti mal uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v poisťovni KOMUNÁLNA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group a že predmetná škodová udalosť bola poisťovni riadne nahlásená. Poukázal na § 15 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla

a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého „Náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti

poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.“ Uviedol, že poškodený, t. j. žalobca, z poisťnej udalosti, ktorú nezavinil, má priamy zákonný nárok voči poisťovni na poistné plnenie z titulu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom. Existencia záväzkovo-právneho vzťahu medzi poškodeným a poisťovňou v čase trvania sporu je vzhľadom na citované zákonné ustanovenie tou právnou skutočnosťou, ktorá odôvodňuje pasívnu legítimáciu poisťovne, a teda v danom prípade potrebu jej pristúpenia ako ďalšieho účastníka do konania, a to na strane žalovaného. Hoci táto povinnosť vznikla na základe poistného vzťahu medzi poisťovňou a žalovaným, oprávneným na plnenie je tretí subjekt, v tomto prípade žalobca v postavení poškodeného, ktorý má zo zákona priamy nárok na náhradu škody voči poisťovateľovi. Keďže poistná udalosť má za následok prechod povinnosti nahradiť škodu zo žalovaného na poisťovňu, je poisťovňa tým subjektom v záväzkovo-právnom vzťahu, vyplývajúcom z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktorý je povinný žalobcovi plniť a oprávneným subjektom je poškodený. Z tohto dôvodu poisťovňa má byť účastníkom predmetného konania.

20. Žalovaný ďalej tvrdí, že žalobca bol od začiatku uzrozumený s tým, že škoda mu bude uhradená z poistného plnenia poskytnutého v rámci poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktoré mal žalovaný uzatvorené v poisťovni KOMUNÁLNA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group. Túto skutočnosť potvrdil sám žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 12. augusta 2016, keď uviedol, že sa so žalovaným dohodol, že jeho vtedajší právny zástupca v konaní nebude namietaf vstup ďalšieho účastníka do konania ako žalovaného v 2/ rade (t. j. KOMUNÁLNA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group, ďalej tiež „poisťovňa“) a v petíte žaloby bude žiadať, aby súd zaviazal zaplatiť dlžnú sumu oboch žalovaných spoločne a nerozdielne. Na základe uvedeného súd prvej inštancie uznesením, č. k. 15Cb/38/2012-87 z 18. apríla 2013 pripustil vstup poisťovne do konania a rozsudkom, č. k. 15Cb/38/2012-108 zo 7. novembra 2013 uložil spoločnosti FÚRA, s. r. o. ako žalovanému v 1/ rade a poisťovni ako žalovanému v 2/ rade povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 1925,64,-eur s príslušenstvom. Súd prvej inštancie neskôr, s odkazom na právny názor odvolacieho súdu, uznesením č. k., 15Cb/38/2012-132 z 15. mája 2015 návrhu žalovaného na vstup poisťovne do konania nevyhoviel s odôvodnením, že tento bol podaný po právoplatnosti uznesenia, ktorým bolo konanie o pôvodnom návrhu zastavené, v dôsledku čoho pôvodný žalobca nadobudol postavenie žalovaného, ktorý takýto návrh nie je oprávnený podať. Následne súd prvej inštancie rozsudkom, č. k. 15Cb/38/2012-138 z 19. novembra 2015 zaviazal už iba žalovaného, spoločnosť FÚRA, s. r. o., aby zaplatil žalobcovi sumu 1 185,25,-eur s príslušenstvom a nahradil trovy konania.

21. Poukazujúc na vyššie uvedený skutkový a právny stav sa žalovaný nestotožnil s právnym názorom vo veci konajúcich súdov ani s procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý uznesením z 18. apríla 2013 pripustil vstup poisťovne do konania a následne uznesením z 15. mája 2015 jej vstup nepripustil. Má za to, že vydávanie takýchto protichodných uznesení vyvoláva u účastníkov konania stav právnej neistoty, rovnako odôvodnenie rozsudku, v ktorom súd vysloví právny názor, ktorý vzápätí sám neguje, považuje za zmätočné a odporujúce princípu právnej neistoty. Žalovaný vyslovil názor, že tým, že rozsudkom, č. k. 15Cb/38/2012-108 zo 7. novembra 2013 súd prvej inštancie výslovne konštatoval, že v danom prípade sa podmienky náhrady škody spravujú právnymi predpismi upravujúcimi zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, deklaroval nevyhnutnosť povolenia vstupu poisťovne do konania ako ďalšieho účastníka na strane žalovaného.

22. Žalovaný poukázaním na ustanovenia § 90 a § 92 ods. 1 O. s. p. za nepochopiteľný a právne irelevantný označil názor odvolacieho súdu o tom, že žalobca mal voči rozhodnutiu o zastavení konania podať odvolanie a súčasne v odvolaní navrhnúť vstup poisťovne do konania. Uviedol, že výsledkom mimosúdneho rokovania účastníkov konania bola dohoda o späťvzati pôvodného návrhu za podmienky, že poistnú udalosť v zostávajúcej časti nároku budú riešiť strany mimosúdne, za súčinnosti poisťovne. Žalovaný (v tom čase ako žalobca) preto nemal dôvod podávať odvolanie voči rozhodnutiu o zastavení konania. Nakoľko žalobca (v tom čase ako žalovaný) dohodu

nedodržel a svoj nárok uplatnil podaním protinávrhu, žalovaný v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami podal návrh na vstup poisťovne ako ďalšieho účastníka konania.

23. Žalovaný poukázal na čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) a rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 8Sžo/43/2007, namietol, že rozhodnutiami, ktorými súd prvej inštancie najskôr pripustil a následne zas nepripustil vstup poisťovne do konania, mu bola odňatá možnosť domáhať sa svojho práva na poistné plnenie od poisťovne, keďže medzičasom sa jeho právo premlčalo. Vzhľadom na skutočnosť, že pôvodne v konaní vystupovala ako účastník konania aj poisťovňa, žalovaný nemal dôvod uplatniť svoje nároky voči poisťovni osobitnou žalobou. Aj z hľadiska hospodárnosti konania by bol takýto postup neefektívny a z právneho hľadiska neprípustný. Tvrdí, že ak by aj súd nepripustil vstup poisťovne do konania už od začiatku a umožnil tak žalovanému domáhať sa nárokov voči poisťovni v osobitnom konaní, z dôvodu prekážky litispendencie by hrozilo zastavenie konania a žalovaný by sa opäť nijako nedomohol svojich práv. Na základe uvedených skutočností žalovaný nemal inú možnosť ochrany svojich práv, ako navrhnúť súdu pristúpenie poisťovne ako ďalšieho účastníka konania. Má za to, že súd bol povinný zvážiť všetky okolnosti prípadu a na základe toho zvoliť postup, ktorý by bol čo najefektívnejší a zaistil tak rýchlu a účinnú ochranu práv účastníkov konania, v súlade s § 6 O. s. p.

24. Žalovaný vzhľadom na uvedené tvrdí, že postupom súdu mu bola odopretá možnosť uskutočňovať svoje procesné práva, ktoré by mal, ak by mohol svoj nárok voči poisťovni uplatniť osobitnou žalobou. Namietol ústavnú neudržateľnosť stavu, kedy sa o rovnakej právnej otázke za identického skutkového stavu rozhoduje diametrálne odlišným spôsobom, bez rozumného a objektívneho odôvodnenia. Nerešpektovanie ústavného imperatívu je podľa žalovaného v rozpore s princípom právnej istoty, je porušením práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu, zahŕňajúce aj právo byť účastníkom konania a uskutočňovať svoje procesné práva.

25. Za zmätočnú označil žalovaný argumentáciu odvolacieho súdu na strane 7 napadnutého rozhodnutia o možnosti napadnúť uznesenie (o nepripustení poisťovne do konania - pozn. dovolacieho súdu) opravným prostriedkom, napriek tomu, že súd prvej inštancie v poučení uviedol neprípustnosť odvolania s poukazom na § 202 ods. 3 písm. a/ O. s. p. Žalovaný tvrdí, že uvedená argumentácia je právne irelevantná, v rozpore so zákonom a princípom právnej istoty. Opierajúc sa o zásadu „iura novit curia“ má žalovaný za to, že nie je dôvod pochybovať o správnosti poskytnutého poučenia súdu o možnosti podať opravný prostriedok a pokiaľ by aj nastala situácia, kedy by súd pochybil a poskytol nesprávne poučenie, toto pochybenie nemôže byť na škodu účastníkom konania. Ospravedlňovanie či schvaľovanie nesprávneho postupu súdu prvej inštancie zo strany odvolacieho súdu považuje žalovaný za porušenie ústavného práva na súdnu a inú právnu ochranu, ktoré je v absolútnom rozpore so základnými princípmi právneho štátu.

26. Nesprávne právne posúdenie žalovaný vzhliadol v nesprávnom právnom posúdení otázky aktívnej legitimácie účastníka konania oprávneného na podanie návrhu na vstup ďalšieho účastníka do konania. Namietol reštriktívny výklad súdu, ktorým toto právo obmedzil iba na žalobcu a ktorý je v rozpore s dispozičnou zásadou, ako aj ústavným právom na súdnu a inú právnu ochranu. Tvrdí, že Občiansky súdny poriadok „operuje“ s termínom účastník konania a tým je nielen žalobca, ale aj žalovaný.

27. Na základe všetkých tvrdení uvedených v dovolaní žalovaný dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave, č. k. 21Cob/54/2016-181 z 28. februára 2017, ako aj rozsudok Okresného súdu Galanta, č. k. 15Cb/38/2012-138 z 19. novembra 2015 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

28. K dovolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca (č. l. 212 - 214), ktorý navrhol dovolanie ako

nedôvodné zamietnuť. Súčasne si uplatnil náhradu trov konania.

29. K vyjadreniu žalobcu zaslal písomné vyjadrenie žalovaný (č. l. 220 - 221), v ktorom zotrval na skutkovej a právnej argumentácii uvedenej v dovolaní, oproti ktorému však dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnutý rozsudok zrušil a vo veci sám rozhodol.

30. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť.

31. Podľa § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (1. júla 2016).

32. V danom prípade bolo konanie o zaplatenie (pôvodne) 714,38,-eur, začaté pred 1. júlom 2016 (žaloba doručená prvoinštančnému súdu 11. apríla 2012 na č. l. 1 spisu) a aj rozhodnutie prvoinštančného súdu bolo vydané pred 1. júlom 2016 (19. novembra 2015) a teda ešte podľa O. s. p. Na odvolanie žalovaného rozhodol odvolací súd (potvrdzujúcim) rozsudkom po 1. júli 2016 (28. februára 2017), a teda už podľa C. s. p. a dovolanie žalobcu bolo podané tiež podľa C. s. p. Aj po zmene právnej úpravy dovolacieho konania, ktorú priniesol C. s. p. ako nový civilný procesný kódex v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou v O. s. p. je potrebné dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie.

33. V zmysle uvedeného, úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené (primárnym) záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je procesne prípustné a až následným (sekundárnym) záverom dovolacieho súdu, že tento opravný prostriedok je aj opodstatnený; pre opačný prístup nedáva Civilný sporový poriadok podklad v žiadnom z jeho ustanovení. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému (primárnemu) záveru, platná právna úprava mu neumožňuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť až k posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané. Pokiaľ by dovolací súd posudzoval správnosť rozhodnutia napadnutého procesne neprípustným dovolaním, porušil by zákon.

34. Dovolací súd sa preto v prvom rade zaoberal otázkou prípustnosti dovolania podaného žalovaným.

35. Podľa § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

36. Podľa § 420 C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a/ až f/ predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti).

37. S poukazom na úpravu dovolania účinnú od 1. júla 2016, odlišnú od právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016, ak dovolateľ v dovolaní namieta vadu zmätočnosti v zmysle § 420 C. s. p. a pokiaľ dovolanie nemá vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa v dovolaní jednoznačne uviesť, ktorou z väd zmätočnosti uvedenej pod písm. a/ až f/ je podľa jeho názoru rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo poznačené a zároveň je jeho povinnosťou podľa § 431 ods. 2 C. s. p. uviesť, v čom konkrétne táto vada spočíva. Iba ak sú tieto podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k preskúmaniu, či je dovolateľom tvrdený dovolací

dôvod aj skutočne daný. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

38. Dovolací dôvod je vymedzený v súlade s ustanovením § 431 ods. 2 C. s. p. iba v tom prípade, ak dovolateľ v dovolaní výslovne uvedie, akým konkrétne špecifikovaným procesným postupom, ktorý považuje dovolateľ za nesprávny, mu odvolací súd znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom je nevyhnutné, aby dovolateľ špecifikoval, aké konkrétne jemu patriace procesné práva mu odvolací súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať.

39. V danom prípade žalovaný (ďalej tiež ako „dovolateľ“) v dovolaní namietol vadu zakotvenú v § 420 písm. f/ C. s. p., spočívajúcu v nesprávnom procesnom postupe, ktorým mu konajúce súdy znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

40. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, súčasne 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod pojmom nesprávny procesný postup súdu je potrebné rozumieť taký postup súdu v konaní, ktorý je v rozpore so zákonom. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu, napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk. Naopak, medzi tieto práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces.

41. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že preskúmvanie dovolateľom vymedzeného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. je v zmysle kvalitatívnej stránky dovolania možné v časti, v ktorej namietol rozhodovanie súdu o jeho procesnom návrhu na vstup poisťovne do konania na strane žalovaného, tvrdiac, že tým, že súd prvej inštancie najskôr pripustil, následne nepripustil vstup poisťovne do konania, žalovanému odňal možnosť domáhať sa svojho práva na poistné plnenie od poisťovne, ktoré by inak mal, ak by mohol svoj nárok voči poisťovni uplatniť osobitnou žalobou, ktorý sa však medzičasom premlčal. Žalovaný v rámci porušenia práva na spravodlivý proces namietol aj absenciu objektívneho odôvodnenia odlišného spôsobu rozhodovania súdu o rovnakej právnej otázke za identického skutkového stavu.

42. Z obsahu spisu vyplýva, že spoločnosť FÚRA, s. r. o., IČO: 36 211 451, pôvodne v procesnom postavení žalobcu, sa žalobným návrhom zo dňa 30. marca 2012 (č. l. 1) domáhala voči spoločnosti ŠPECIAL IZOTEX Pata, s. r. o. ako žalovanému, vydania platobného rozkazu na zaplatenie sumy 714,38,-eur spolu s úrokmi z omeškania a zaplatenia trov súdneho konania, z titulu nezaplatených faktúr vystavených na základe Zmluvy o poskytovaní služieb v oblasti nakladania s odpadmi - skládkovaním zo dňa 4. septembra 2006 v spojení s Dodatkom č. 1/2009 zo dňa 9. februára 2006 k predmetnej zmluve. Súd prvej inštancie dňa 16. apríla 2012 vydal platobný rozkaz (č. l. 22) v zmysle návrhu (pôvodného) žalobcu, proti ktorému spoločnosť ŠPECIAL IZOTEX Pata, s. r. o. ako pôvodný žalovaný podal včas odôvodnený odpor (č. l. 24) a následne

vzájomný návrh v zmysle § 98 O. s. p. o zaplatenie 1 185,25,-eur s príslušenstvom (č. l. 49). Dňa 16. januára 2013 bolo mailom súdu prvej inštancie doručené späťvzatie návrhu (pôvodného) žalobcu v celom rozsahu (č. l. 69), doplnené písomným podaním na č. l. 78, na základe ktorej skutočnosti súd prvej inštancie uznesením, č. k. 15Cb/38/2012-81 zo dňa 17. januára 2013, právoplatným 2. marca 2013, konanie v časti nároku (pôvodného) žalobcu na zaplatenie 714,38,-eur s príslušenstvom zastavil. Ďalším uznesením, č. k. 15Cb/38/2012-87 z 18. apríla 2013, súd prvej inštancie na návrh spoločnosti FÚRA, s. r. o. z 15. marca 2013 (súdu prvej inštancie doručený 22. marca 2013 - č. l. 86) pripustil vstup spoločnosti KOMUNÁLNA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group, IČO: 31 595 545 do konania ako žalovaného v 2/ rade. Na pojednávaní prvoinštančného súdu dňa 7. novembra 2013 (č. l. 101), na základe rozšírenia žalobného návrhu spoločnosťou ŠPECIAL IZOTEX Pata, s. r. o. (ako žalobcu) proti žalovaným - spoločnosti FÚRA, s. r. o. a poisťovni KOMUNÁLNA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group súd pripustil zmenu žalobného návrhu tak, že žalovaní v 1/ a 2/ rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 1 925,64,-eur spolu s 9%-ným ročným úrokom z omeškania od 14. decembra 2011 do zaplatenia. O uvedenom nároku rozhodol rozsudkom, č. k. 15Cb/38/2012-108 zo dňa 7. novembra 2013, ktorým žalobe žalobcu vyhovel. Na odvolanie žalovaného v 2/ rade odvolací súd uznesením z 31. marca 2015 (č. l. 130) rozsudok súdu prvej inštancie, č. k. 15Cb/38/2012-108 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s vysloveným právnym názorom, že po právoplatnom zastavení konania sa pôvodný žalobca (spoločnosť FÚRA, s. r. o.) dostal do postavenia žalovaného, ktorého návrh na vstup ďalšieho žalovaného (spoločnosti KOMUNÁLNA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group) do konania je v rozpore so zásadami sporového konania, preto je na mieste jeho návrh zamietnuť. V súlade s uvedeným súd prvej inštancie uznesením, č. k. 15Cb/38/2012-132 zo dňa 15. mája 2015 vstup spoločnosti KOMUNÁLNA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group do konania ako žalovaného v 2/ rade nepripustil. Na pojednávaní prvoinštančného súdu dňa 19. novembra 2015 žalobca žalobný návrh v časti o zaplatenie 740,39,-eur vzal späť, a tak predmetom konania ostal nárok vo výške 1 185,25,-eur. O predmetnom nároku súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom, č. k. 15Cb/38/2012-138 zo dňa 19. novembra 2015 (č. l. 135), ktorým žalovanej spoločnosti FÚRA, s. r. o. uložil povinnosť zaplatiť spoločnosti ŠPECIAL IZOTEX Pata, s. r. o. ako žalobcovi sumu 1 185,25,-eur s 9%-ným ročným úrokom z omeškania od 14. decembra 2011 do zaplatenia; vo zvyšnej časti konanie zastavil. Predmetný rozsudok potvrdil Krajský súd v Trnave ako súd odvolací rozsudkom, č. k. 21Cob/54/2016-181 zo dňa 28. februára 2017.

43. Otázkou vstupu ďalšieho účastníka (teraz strany sporu - pozn. dovolacieho súdu)

do konania riešil Občiansky súdny poriadok, účinný v čase rozhodovania o návrhu spoločnosti FÚRA, s. r. o., v ustanovení §-u 92 ako otázku procesnoprávneho nástupníctva po začatí súdneho konania, a to tak na strane žalobcu, ako aj na strane žalovaného. Návrh, aby do konania vstúpil ďalší účastník konania, môže podať len žalobca (navrhovateľ), ktorá skutočnosť vyplýva z dispozičnej zásady, v zmysle ktorej žalobca je tým subjektom konania, ktorý konaním a jeho predmetom disponuje (tzv. dominus litis - pán sporu). Preto všetky procesné oprávnenia, týkajúce sa akejkoľvek dispozície s návrhom prináležia výlučne žalobcovi, ktorý rozhoduje o existencii sporu, vrátane rozsahu žalovaného nároku, ako aj okruhu účastníkov sporu.

44. Po tom, ako došlo k právoplatnému zastaveniu konania o zaplatenie 714,38,-eur s príslušenstvom, predstavujúci pôvodný žalobný návrh pôvodného žalobcu - spoločnosti FÚRA, s. r. o., predmetom konania ostal vzájomný návrh spoločnosti ŠPECIAL IZOTEX Pata, s. r. o., pôvodne žalovanej spoločnosti, ktorá však práve momentom právoplatného zastavenia konania - dňom 2. marca 2013 nadobudla postavenie žalobcu a žalovaným sa stala spoločnosť FÚRA, s. r. o. Návrh menovanej spoločnosti na vstup spoločnosti KOMUNÁLNA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group do konania na strane žalovaného bol súdu prvej inštancie doručený dňa 22. marca 2013, teda už v čase zmeneného procesného postavenia účastníkov konania, kedy spoločnosť FÚRA, s. r. o. vystupovala na strane žalovaného a jej návrh bol teda návrhom podaným žalovaným účastníkom (žalovanou stranou sporu). Tento síce návrh na vstup ďalšieho účastníka do konania podať môže (keďže je pravdou tvrdenie

dovolatela v jeho dovolaní na strane 4 o tom, že O. s. p. „operuje s termínom účastník konania a tým je nielen žalobca, ale aj žalovaný“, avšak vzhľadom na vyššie uvedené (v bode 43. tohto uznesenia) musí očakávať (osobitne v prípade zastúpenia advokátom ako osobou znalou práva), že jeho návrhu súd nevyhovie. Opačné rozhodnutie súdu by bolo (je) porušením zásad sporového konania. Uvedené porušenie sa v danom prípade prejavilo v postupe prvoinštančného súdu, ktorý uznesením z 18. apríla 2013 (č. l. 87) vstup poisťovne pripustil. Bol preto správny postup odvolacieho súdu, keď na odvolanie poisťovne zrušil prvoinštančný rozsudok zo 7. novembra 2013 (č. l. 108) pre nedostatky v procesnom postupe a zmätočnosť konania a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

45. Pokiaľ prvoinštančný súd následne uznesením z 15. mája 2015 vstup poisťovne do konania ako žalovaného v 2/ rade nepripustil, konal v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý je (bol) pre neho záväzný (§ 226 O. s. p., obdobne § 391 ods. 2 C. s. p.), súčasne v súlade so zásadami sporového konania. Námietka žalovaného spočívajúca v jeho tvrdení, že súd prvej inštancie svojím odlišným (protichodným) rozhodovaním v otázke povolenia či nepovolenia vstupu poisťovne do konania znemožnil jeho osobe uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, je preto nedôvodná.

46. Rovnako nedôvodná je námietka žalovaného spočívajúca v tvrdení, že súd (súdy) o nepripustení vstupu poisťovne do konania rozhodli bez objektívneho odôvodnenia.

47. Povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 C. s. p. (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 378 ods. 1 C. s. p., resp. § 211 ods. 2 O. s. p.). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, dbať na jeho celkovú presvedčivosť.

48. Dovolací súd po preskúmaní žalovaným namietaných rozhodnutí dospel k záveru, že tieto kritériá, kladené pre odôvodňovanie súdnych rozhodnutí v zmysle citovaných ustanovení spĺňajú, a preto ich možno považovať za preskúmateľné a ústavne akceptovateľné.

49. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku nepripustenie poisťovne do konania odôvodnil stratou aktívnej legitímácie spoločnosti FÚRA, s. r. o. na podanie takéhoto návrhu po právoplatnom zastavení konania o pôvodnom žalobnom návrhu, kedy sa menovaná spoločnosť dostala z postavenia žalobcu do postavenia žalovaného, ktoré dôvody podrobnejšie rozvinul odvolací súd v odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku, vrátane chronológie jednotlivých procesných úkonov vykonaných v priebehu konania žalobcom aj žalovaným, označenia momentu, majúceho za následok zmenu ich procesného postavenia, ako aj výkladu dispozičného oprávnenia žalobcu stanovovať okruh účastníkov na strane žalovaného, a to aj s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1ObdoV/88/2006.

50. Vzhľadom na vyššie uvedené odôvodnenia súdnych rozhodnutí prvoinštančného, ako aj odvolacieho súdu a ich aplikáciu ustanovenia § 92 ods. 1 O. s. p. nemožno považovať za svojvoľné, arbitrárne alebo nelogické, resp. ústavne nekonformné. Za porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd (resp. aj súd prvej inštancie) neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv žalovaného (viď napr. I.ÚS 673/2014, II.ÚS 27/2008, III.ÚS 167/2013).

51. Vo vzťahu k námietke žalovaného o tom, že pochybenie súdu spočívajúce v nesprávnom poučení

nemôže byť na škodu účastníkom konania, dovolací súd, stotožňujúc sa s uvedeným názorom uvádza, že ochranu účastníkov konania v tomto smere poskytoval Občiansky súdny poriadok (rovnako v súčasnosti ju poskytuje Civilný sporový poriadok) tým, že v prípadoch, ak rozhodnutie súdu poučenie neobsahovalo alebo síce poučenie obsahovalo, ale nesprávne v tom, že odvolanie nie je prípustné, mohol účastník konania podať odvolanie (opravný prostriedok) v zákonom predĺženej lehote troch mesiacov plynúcej od doručenia prvoinštančného rozhodnutia dotknutému účastníkovi (§ 204 ods. 2 O. s. p., resp. § 362 ods. 3 C. s. p.).

52. Dovolateľ v dovolaní ďalej namietol aj nesprávne právne posúdenie v otázke aktívnej vecnej legitímácie účastníka konania oprávneného na podanie návrhu na vstup ďalšieho účastníka do konania, avšak bez bližšieho vymedzenia prípustného dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

53. V prípade dovolaní podaných za účinnosti C. s. p. je dovolací súd povinný pracovať s takým dovolaním, aké podala strana a nie je možné vyzývať dovolateľa na odstránenie väd dovolania. Tento prístup súvisí s dôsledným zachovávaním dispozičného princípu a princípu právnej istoty, ako aj procesnej zodpovednosti strán za ochranu svojich práv. Odstraňovanie nedostatkov rozhodnutia a konania jemu predchádzajúceho prostredníctvom (mimoriadnych) opravných prostriedkov je výlučne v dispozícii strán sporu. Povinnosť podávať kvalifikované, jednoznačné a úplné dovolania, v ktorých sú dovolacie dôvody vymedzené v súlade

s ustanovením § 432 C. s. p. má zabezpečiť povinné právne zastúpenie dovolateľa, resp. povinnosť zastúpenia osobou s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa (§ 429 ods. 1, 2 C. s. p.). Zákon predpokladá, že advokát/vysokoškolsky vzdelaná osoba v odbore právo je subjektom, ktorého odborné znalosti a schopnosti majú kvalifikovaným dovolaním prispieť k rýchlemu, hospodárnemu a plynulému priebehu dovolacieho konania. Uvedené vyplýva aj z článku 11 ods. 3 Základných princípov, na ktorých je Civilný sporový poriadok postavený a podľa ktorého, kto sa verejne hlási k určitej profesijnej odbornosti, považuje sa za schopného konať s náležitou znalosťou veci spojenou s touto odbornosťou.

To znamená, že úkony takejto osoby majú obsahovať všetky zákonom ustanovené náležitosti.

54. Argumentácia a formulácie obsiahnuté v dovolaní však ani pri posudzovaní dovolania podľa jeho obsahu (článok 11 C. s. p.) nedávajú možnosť posúdiť, od ktorej ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu sa odvolací súd pri riešení právnej otázky odklonil. Žalovaný tiež netvrdí, že odvolacím súdom riešená právna otázka nebola ešte dovolacím súdom vyriešená alebo je riešená odlišne. Tvrdí (len) to, že je v rozpore s dispozičnou zásadou, ako aj ústavným právom na súdnu a inú právnu ochranu reštriktívny výklad súdu, ktorý právo podať návrh na vstup ďalšieho účastníka do konania, obmedzil iba na žalobcu. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci ale významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 C. s. p., resp. § 432 ods. 2 C. s. p. (pozri napr. uznesenie. sp. zn. 3Cdo/74/2017 z 31. mája 2017).

55. Dovolací súd nie je treťou inštanciou a dovolanie nie je koncipované ako ďalší riadny opravný prostriedok. Preto platí, že odlišný pohľad dovolateľa na správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu bez vymedzenia právnej otázky nemôže zakladať prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p.

56. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže z obsahu spisu nevyplýva, že by sa vo veci konajúcej súdy v prejednávanej veci dopustili porušenia procesných oprávnení žalovaného, dospel dovolací súd k záveru, že v konaní pred odvolacím súdom ani súdom prvej inštancie, k dovolateľom namietanej vade zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f/ C. s. p. nedošlo, z dôvodu ktorého dovolanie žalovaného v tejto časti ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol bez toho, aby sa zaoberal

otázkou vecnej správnosti napadnutých rozhodnutí.

57. Súčasne (vo vzťahu k námietke o nesprávnom právnom posúdení veci), keďže dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f/ C. s. p.

58. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

59. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.